

catechetický **VĚSTNÍK**

č. 7

Školní rok 2005/06 – březen

Láska do krajnosti

„Pojďte za mnou,“ řekl Pán, a apoštolové jej následovali. Byli s ním rádi. Vše bylo tak bezstarostné, viděli ho v různých situacích. Uměl podmanivě kázat, uzdravoval nemocné, modlil se a také apoštolové učil modlit se. Když jim však řekl „Kdo chce za mnou přijít, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mě,“ trochu je to zarazilo. Bylo to jak falešný tón v jedinečné skladbě. Proč mluví o kříži? Kříže patří na popraviště, ale my žijeme, a žije se nám dobře. Jen Pán viděl dopředu a věděl, co jej čeká. Věděl také, co čeká jeho milované apoštolové, ví, co čeká jednoho každého z nás. Může to přijít najednou. Člověku se udělá zle, sanitka houká, co se to se mnou děje? Ani nohy mne najednou neudrží.

V listu Židům se říká: „Mějte oči neustále upřené na Ježíše, od něhož vaše víra pochází.“ Mít Pána Ježíše před očima, to je podstata duchovního života. S ním se neztratíme, on ví, kam zavést ovečky na hojné pastviny. Konáme různé výstupy na cestě za ním, je nám s ním dobře, až jednoho dne zjistíme, že jdeme na vrchol, který se jmenuje Golgota. I tady jde před námi, i tuto cestu nám prošlapal. Na jeho rukou a nohou vidíme jizvy po hřebecích, a svatý Pavel říká, že i my máme na svém těle doplnit, co zbývá vytrpět do plnosti Kristových útrap. Každý z nás má – nebo bude mít – podíl na jeho kříži. Kříž je znamením utrpení, ale našťastí také znamením velkého vítězství.

V postní době, která je před námi, zpíváme: „Líbám již svatý kříž, na němž umřel Pán Ježíš.“ Připadá vám to jako nadsázka? Není to nadsázka. Kdybych jako malý ministrant neviděl, s jakou zbožností líbají lidé kříž, asi bych tomu nerozuměl. Zkuste políbit Ježíšův kříž a pochopíte. Je na něm přibitý Bůh. Bůh bezmocný. Ježíš, který se vydává pro naši záchranu a činí to z lásky. Je to láska hraničící s bláznovstvím. Jde až do krajnosti, až na smrt. Postní doba je opět jedinečnou příležitostí, abychom se k Pánu Ježíši přiblížili, a všem, kteří jsou nám svěcení, pomáhali tuto lásku objevit.

+ Karel Herbst

Omluva:

Minule došlo v tiskárně k chybě na kartičkách Minislovníku náboženských pojmů. V tomto čísle proto nalézáte listy dva: znovu ten, který byl uveden minule (písmena J, K, L, M), tentokrát však už se správnými texty, a pak druhý, který je součástí tohoto čísla (písmena N, O, P, R). Omlouváme se.

OBSAH čísla 7/2005-06

Téma:

Blahoslavení milosrdní

- **Vzděláváme se**
Blahoslavení milosrdní,
neboť oni dojdou
milosrdenství
- **Inspirace pro katechezi**
Mladší školní věk
Láska překonává překážky
- **Starší školní věk**
Milosrdenství jako životní
postoj
- **Příběhů není nikdy dost**
Matka Tereza
– misionářka lásky
- **Okénko**
rodinné katecheze
Popeleční středa, Postní
doba, Křížová cesta

PŘÍLOHY:

- **Luštěnky a prac. listy**
Blahoslavení milosrdní
Svatí a jejich skutky
Jak to bylo?
Chcete být bibliionářem?
- **Kříž – strom života.**
Jak prožívat postní dobu
s dětmi ve farnosti.
- **Minislovník**
křesťanských pojmů
Neděle, Oltář,
Postní doba, Růženec

VZDĚLÁVÁME SE**Blahoslavení milosrdní,
neboť oni dojdou milosrdenství**

Toto blahoslavenství vyjadřuje častou myšlenku Bible, že každý člověk přijímá to, co zasévá: „Podle mé spravedlnosti mě Hospodin odměňoval, podle čistoty mých rukou tak, jak jevila se jemu. Ty věrnému osvědčuješ věrnost, muži dokonalému svou dokonalost, ryzímu svou ryzost osvědčuješ, s neupřímným se však pouštíš do zápasu.“ (Ž 18,25-27)

Podle Mt evangelia je milosrdenství základním požadavkem (9,13; 12,7; 23,23), ztělesněným Ježíšovým slovem (5,43-48; 18,21-35; 25,31-46) a jeho příkladem. Toto poselství se vesměs nachází v kontinuitě se starozákonní a židovskou tradicí, podle které je milosrdenství lidskou ctností i božským atributem. Avšak první evangelium ještě silněji zdůrazňuje jeho důležitost tím, že je klade do středu Ježíšova hlásání (9,13; 23,23; 25,31-46). Na rozdíl od židovské tradice se akcentuje, že milosrdenství se nemá prokazovat pouze potřebným na okraji společnosti, ale dokonce i nepřítelům. (5,44-45: „Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují, abyste byli syny nebeského Otce; protože on dává svému slunci svítit na zlé i dobré a déšť posílá na spravedlivé i nespravedlivé.“)

Na třech místech (9,13; 12,7; 23,23) slovo milosrdenství obsahuje i pojem *oddanost, věrnost* (9,13 a 12,7 citují Oz 6,6, kde hebrejské slovo *chesed* = *milosrdenství jasně zahrnuje i uvedené pojmy*). Proto se zdá, že Ježíš a jeho následovníci prokazováním milosrdenství projevují svoji oddanost Bohu, na rozdíl od farizeů. Právě „spravedlnost, milosrdenství a věrnost“ (23,23) jsou těmi nejdůležitějšími požadavky Zákona – a sled těchto tří požadavků kladených vedle sebe nám naznačuje, že milosrdenství skutečně zahrnuje oddanost i věrnost, vždyť spravedlnost znamená především právě toto! Milosrdenství je tedy projevem věrnosti vůči Bohu.

Milosrdní dosáhnou milosrdenství – znamená to tedy, že Bůh je milosrdný jen k milosrdným, zatímco k nemilosrdným je nemilosrdný? Zajisté ne! Bůh je milosrdný bezpodmínečně ke všem, protože on je láska – a nedá se tedy „podmínit“ naším chováním. Ale na druhou stranu je také pravda, že On své milosrdenství může dávat pouze tam, kde se setkává s otevřeností. Nemilosrdný člověk je uzavřený ve svém sobectví, a proto nedokáže ani přijmout milosrdenství od Boha.

V tomto blahoslavenství se hovoří o přijetí milosrdenství v budoucnosti, viz také *Jak 2,13*: „Na Božím soudu není milosrdenství pro toho, kdo neprokázal milosrdenství.“ Avšak Bible mluví i o tom, že se Boží milosrdenství projevilo již v minulosti, a právě toto je hnacím motorem milosrdenství učedníků (*18,23-35*; *srv. Lk 6,36*). Platí obojí: Bůh prokázal milosrdenství, a proto učedníci mohou milosrdenství prokazovat. A tím se otevírají pro přijetí dalšího milosrdenství Božího. Je to „nikdy nekončící“ otevřený koloběh.

K reflexi

Kdy jsem naposledy prokázal „typické evangelní milosrdenství“, tj. k nepřátelům, lidem nepřijemným či cizím?

P. Angelo Scarano, S.S.L.

INSPIRACE PRO KATECHEZI

Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství (Mt 5,7)

MLADŠÍ ŠKOLNÍ VĚK

Láska překonává překážky

K tématu „blahoslavení milosrdní“ jsme vybrali postavu milosrdného Samaritána z desáté kapitoly Lukášova evangelia. Jednoho dne mluvil Ježíš s člověkem, který rád diskutoval. Byl to znalec Zákona, který poukázal na to, že máme milovat Boha z celého srdce a svého bližního jako sebe. „Kdo je ale můj bližní?“ ptal se tento muž Ježíše. Pravděpodobně čekal, že mezi bližní patří rodina, lidé z vesnice nebo i všichni Židé. Ježíšův příběh, který byl odpovědí na tuto jeho otázku, mu ale vyrazil dech. Milosrdný Samaritán pomohl i svému nepříteli, a tak naplnil blahoslavenství, o kterém si vyprávíme. Bližním je tedy každý člověk!

Pomůcky: „Zvláštní lékárníčka“ – taška s předměty, které symbolizují jednotlivé svátosti; kartičky se jmény svatých a kartičky se skutky milosrdenství, které byly pro tyto svaté typické.

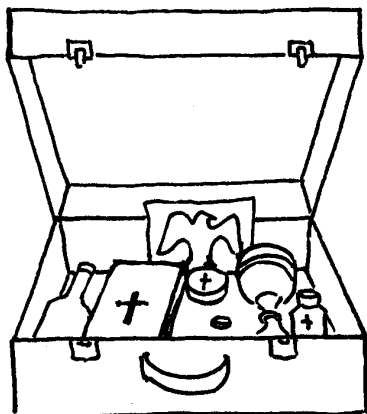
Biblické vyprávění: Jeden člověk byl na cestě z Jeruzaléma do Jericha. Cesta to byla skutečně nebezpečná. Klikatila se mezi pustými a nevlídnými kopci. A najednou se to stalo: z úkrytu vyrazila banda lotrů. Pocestný se bránil, ale proti takové přesile nic nezmohl. Lupiči ho o všechno okradli, polomrtvého nechali u cesty a sami zmizeli v horách. Slunce pražilo a všude bylo ticho. Potom ale bylo slyšet kroky. Zraněný v duchu zajásal. Kroky patřily knězi. „Ubohý člověk,“ pomyslel si kněz. „Rád bych mu pomohl, ale zrovna hodně spěchám.“ A šel dál. Minuty mýjely, až se objevil další člověk. Byl to levita, vážený a zbožný muž, ale i ten zrychlil, aby se co nejdříve dostal pryč z tohoto nebezpečného místa. Potom bylo slyšet, jak si cestou vyšlapuje osel. Přijížděl na něm třetí muž. Byl to Samaritán. Židé nenáviděli Samaritány jako nepřátele a cizince. Tento muž však zastavil svého osla a přišel raněnému pomoci. Ošetřil jeho rány, dopravil ho do hostince a nakonec zaplatil účet za sebe i za zraněného. Samaritán byl skutečně milosrdným člověkem.

Dynamiky:

- „Zvláštní lékárníčka“

Katecheta přinese lékárníčku, ale tentokrát v ní nejsou zdravotnické potřeby, ale symboly jednotlivých svátostí (nádobka s vodou – křest, fialová štóla – svátost smíření, nádobka na hostie – eucharistie, obrázek holubice – biřmování, prsten – manželství, kalich – kněžství, nádobka s olejem – pomazání nemocných). Katecheta vyndá předměty a zeptá se dětí, jestli vědí, co tyto věci mají znázorňovat. Napoví, že předmětů je sedm, a tak pomůže dětem uhodnout, že máme sedm svátostí. Úkolem dětí je k jednotlivým svátostem přiřadit ten správný předmět. Potom děti mohou seřadit předměty tak, jak člověk postupně přijímá svátosti ve svém životě od narození až do své smrti.

Katecheta nakonec vysvětlí: „Milosrdný Samaritán ošetřil nemocného člověka. Obvázal ho a do ran mu nalil olej a víno. Tak to tenkrát lidé skutečně dělávali, napomáhalo to k uzdravení člověka. Naším milosrdným Samaritánem je především Pán Ježíš. A protože je milosrdný a má nás rád, tak nám nabízí také svoje léky. A těmi největšími

a nejdůležitějšími léky jsou právě svátosti. Svátosti jsou projevem Boží lásky a Božího milosrdenství a jde o to, abychom tyto léky skutečně používali.“

- **Kdo komu prokázal milosrdenství?**

Katecheta přinese kartičky a rozdělí je na dvě hromádky. Na první hromádce jsou jména svatých a na druhé skutky milosrdenství, které byly pro tyto svaté typické. Děti s katechetou přečtou nejdříve jména světců a potom skutky milosrdenství. Úkolem dětí je ke každému světcovi přiřadit ten správný skutek milosrdné lásky, např. sv. Martin – plášť pro žebráka, sv. Mikuláš – peníze za oknem, sv. Jan Bosko – péče o chlapce z ulice, sv. Veronika – rouška pro Ježíše, sv. Anežka Česká – péče o nemocné a trpící, sv. Václav – odpouští bratrovi apod.

Katecheta potom vysvětlí: „Na svatých vidíme, že milosrdenství má mnoho podob a může vypadat různým způsobem. I my se máme snažit o to, abychom byli milosrdní.“

- **Komu prokážeme milosrdenství?**

Katecheta se snaží děti povzbudit ke skutkům milosrdné lásky. Může dětem navrhnout, že se společně o nějaký takový skutek pokusí. Nejdříve se zeptá dětí, jestli mají nějaký nápad. Potom jim může navrhnout třeba toto: „Co kdybychom společně zašli do domova důchodců a navštívili staré a nemocné lidi? Nebo co kdybychom šli navštívit nemocné do nemocnice? Nebo někoho, kdo žije sám a nikoho už nemá? A co kdybychom mu vyrobili nějaký dárek a zazpívali hezkou písničku?“ Katecheta se tak s dětmi domluví na nějaké společné akci, kterou brzy podniknou.

Připravil Petr Havlát

STARŠÍ ŠKOLNÍ VĚK

Milosrdenství jako životní postoj?

Pomůcky: Barevné šátky nebo papíry, tužky.

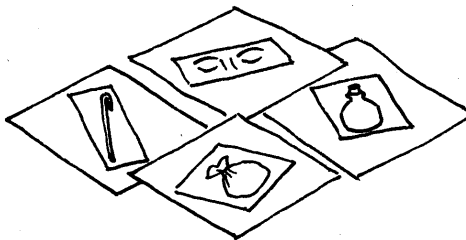
Cíl: Nadchnout mladé lidi pro to, aby se prokazování milosrdenství stalo jejich životním stylem.

Uvedení do tématu: Slovo milosrdenství často odvozujeme od spojení slov „milé“ a „srdce“, a tak snadno může dojít k tomu, že si milosrdenství spojujeme jenom s prokazováním milé pozornosti druhým. Milosrdenství není planým soucitem, ale je záležitostí činu. Podstata milosrdenství spočívá v prokazování lásky všem lidem bez rozdílu a kladení si podmínek, bez očekávání odměny či pochvaly. Tento postoj názorně ukazuje podobenství o milosrdném Samaritánovi, který je příkladem blahoslaveného milosrdného, který dojde milosrdenství. Důležitost milosrdenství jako životního postoje zdůrazňuje Ježíš ještě na konci horského kázání, když vyzývá: „Buďte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec!“ (Lk 6,36)

Dynamiky:

• Čtyři životní postoje

V této katechezi budeme vycházet z podobenství o milosrdném Samaritánovi (Lk 10,30-37). Text nejdříve přečteme. Pak vyzveme mladé, aby pro každou postavu z příběhu vybrali šátek nebo papír jedné barvy, který ji bude znázorňovat. Po tomto kroku bychom měli mít čtyři šátky podle čtyř základních postav v příběhu. Seřadíme je za sebou tak, jak po sobě v příběhu vystupují, a to lupič, kněz, hospodský a Samaritán (levitu doporučuji pro zjednodušení vynechat, neboť jeho chování je typově stejné jako chování kněze). Pro lepší orientaci v šátcích navrhneme, že pro každou postavu namalujeme symbol, který položíme na šátek. Můžeme dospět k těmto symbolům: hůl, zavřené oči, měsíc, nádobka s olejem. Tyto čtyři postavy (šátky či papíry) opatřené svými symboly nám nyní znázorňují čtyři možné lidské postoje, které mladým vysvětlíme.

- **Lupič:** ziskuchtivost. Uvedeme, že je to vzorový příklad člověka, který má raději věci než lidi. Společně hledáme příklady takového chování v našem okolí.
- **Kněz:** lhostejnost. Postoj typu „mně je to jedno a hlavně si nepřidělávat starosti“.
- **Hospodský:** pomoc, ale za odměnu. Znázorňuje člověka, který pomůže, ale musí z toho něco mít. Ptá se, co z toho budu mít? Někdy mu stačí pochvala a uznání od druhých.
- **Samaritán:** nezištná obětavá láska. Bez rozdílu mezi sympatickými a nesympatickými lidmi, dokonce k těm, kteří mi ubližují. Na závěr upozorníme na to, že každý z nás má v sobě postoje všech těchto čtyř postav. Necháme čas (třeba při meditativní hudbě), aby si každý mohl uvědomit, kdy se jak zachoval.

• Pozitivní hodnocení druhých

Být milosrdný vůči všem znamená někdy překonat nesympatie a umět si druhého vážit. Jestliže si totiž neumím druhého vážit, tak jen stěží mu budu ochoten pomoci. Tato aktivita nás učí pozitivně hodnotit druhé. Každý si na papír omaluje svoji vlastní ruku a papír si podepíše. Pak ho předá sousedovi, který mu do jeho namalované dlaně napíše, čeho si na něm váží, a papír předá dál. Tak papír koluje, až se vrátí jeho majiteli. Na závěr je třeba nechat čas na to, aby se jednotlivci mohli těšit z toho, co jim tam druzí napsali.

• Aktualizace textu

Rozdělíme žáky do skupinek po třech. Každé skupince dáme text podobnosti o Samaritánovi. Vysvětlíme, že si Ježíš tento příběh vymyslel, aby na něm jeho současníkům demonstroval, co znamená milosrdenství a opravdová láska. Skupinka dostane za úkol představit si, že by Ježíš tento příběh chtěl vyprávět současným lidem. Jak by ten příběh vypadal? Kdo by byli jeho hrdinové, kde by se odehrával...? Každá skupinka se pokusí takový příběh o milosrdném Samaritánovi dneška napsat. Po 30 minutách si texty přečteme. Dbáme na to, aby při aktualizaci byla zachována základní linie a smysl příběhu.

Závěr: Téma milosrdenství a nezištné lásky je velmi úzce spojeno s osobním vztahem k Ježíši a se setkáváním se s ním v modlitbě a ve svátostech, protože bez tohoto životního spojení s ním by tento Ježíšův radikální požadavek byl jenom jednou z mnoha utopií.

Připravil Pavel Kafka

PŘÍBĚHŮ NENÍ NIKDY DOST

❖ Matka Tereza – misionářka lásky

Život Matky Terezy začíná roku 1910, kdy se v bývalé Jugoslávii v městě Skopje rodičům ze střední vrstvy narodila dívka, která dostala jméno Agnes. Celé občanské jméno bylo Agnes Gonxha Bojaxhiu. Její dětství se ničím nelišilo od života jejích vrstevnic. Rozhodujícím okamžikem byl den, kdy vstoupila do kongregace anglických panen. Se vstupem do kongregace také přijala jméno Tereza. Kongregace anglických panen měla školy po celém světě a její členky v nich působily jako učitelky a vychovatelky. Sestra Tereza byla poslána do Kalkaty, kde byla dívčí škola pro vyšší společenské vrstvy. Tam učila nejprve zeměpis a později se stala ředitelkou a představenou. Sestra Tereza nemohla však chodit se zavřenýma očima a tvářit se, že je všechno v pořádku, vždyť hned za branami školy byla čtvrť plná slumů (chatrčí nejchudších). Nejdříve chodila ošetřovat nemocné a zbídačené lidi ve svém „volném čase“, ale stále více cítila, že Bůh ji zve k radikální cestě lásky. Dne 10. 9. 1946 ve svých 36 letech se rozhodla k tomu, že odešla z kláštera a začala prokazovat milosrdenství těm nejchudším z nejchudších. Ze začátku se nesetkala s velikým pochopením, a to ani ze strany kalkatského biskupa. Nicméně záhy papež Pius XII. její úmysl schválil a postupem času se k ní přidávaly další. Mezi prvními to byly její žáčky. Tak vzniklo dílo, které se dnes nazývá Misionářky lásky. Jednou, když ji viděla novinářka, která s ní chtěla udělat rozhovor, ošetřovat hnisající ránu nějakého člověka, řekla, že by to nedělala ani za milion. Matka Tereza s humorem sobě vlastním odpověděla, že ona taky, že takové věci se dají dělat jenom pro Krista.

Matka Tereza nás učí tomu, že milosrdenství není záležitostí soucitu, ale činu. Nasazení se pro druhého. Často říkala, že láska musí bolet, protože pak člověk dává skutečně ze sebe a ne z toho, co má navíc. Pro Matku Terezu měl každý člověk stejnou hodnotu. Dokázala vidět v druhém člověku jeho důstojnost božího dítěte. Proto se také starala o lidi, kteří umírali na ulicích. Říkala: „Žili jako zvířata. Ať alespoň umírají jako lidé.“ Přestože věděla, že lidem nemůže už nijak pomoci při záchraně jejich života, pečovala o ně, dělala jim společnost, aby umírali s vědomím vlastní důstojnosti. Matka Tereza si byla dobře vědoma, že pro milosrdenství a lásku, kterou prokazuje, potřebuje sílu, kterou čerpala zvláště z modlitby před eucharistií. Během svého života se stala známou osobností a navštívila mnoho zemí, mezi nimi i Českou republiku. Získala mnoho cen, z nichž asi neprestížnější bylo udělení Nobelovy ceny za mír v roce 1979. Zemřela 5. 9. 1997 v Indii, kde je také pohřbena. Blahořečil ji 19. října 2003 Jan Pavel II. na svatopetrském náměstí ve Vatikánu.

Zpracoval Pavel Kafka

VYLUŠTILI JSTE SPRÁVNĚ?

☼ Správné odpovědi **Chcete být biblionářem:** 1B, 2C, 3D, 4A, 5C, 6C, 7B.

Náповěda „po telefonu“: 1. Mt 21,7. – 2. na Velikonoce. – 3. Jan 19,30. –

4. Letopisy Narnie. – 5. Abk 1,1. – 6. Jan 19,16. – 7. Gn 16,15.

☼ **Blahoslavení milosrdní:** Příklady spojení (ale mohou vzniknout i jiná): osamělý člověk – dopis; hladový člověk – jídlo; řidič – oprava auta; hříšník – odpuštění; nemocný – lék; dlužník – peníze; zraněný – první pomoc; cizinec – informace o cestě; starý člověk – návštěva.

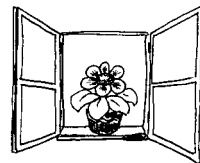
☼ **Svatí a jejich skutky:** Jména světců shora dolů, zleva doprava: SV. MAXMILIÁN MARIA KOLBE, SV. ANEŽKA ČESKÁ, SV. JAN BOSKO, BL. MATKA TEREZA, SV. VÁCLAV.

☼ **Jak to bylo?** 1. Ježíš: „Otče, odejmi ode mě tento kalich.“ – 2. Jidáš: „Buď zdrav, mistře!“ – 3. Velekněz: „Nic neodpovídáš?“ – 4. Pilát Pontský: „Nemám vinu na krvi tohoto člověka.“ – 5. Velekněz, učitelé zákona a starší: „Zachraň sám sebe a sestup z kříže.“ – 6. Ježíš: „Dokonáno je!“ – 7. Pilát Pontský: „Jděte a zajistěte hrob.“ – 8. Anděl: „Nebojte se!“

OKÉNKO RODINNÉ KATECHEZE

Popeleční středa

Na Popeleční středu, kdy začíná postní doba, můžeme omezit nebo oželeť různé mimoškolní aktivity dětí a udělat si čas pro mši svatou. Při ní přijímáme popelec – jsme označeni křížem popelem z ratolestí posvěcených na Květnou neděli minulého roku. Popelec nám připomíná otevření naší mysli i srdce pro důležité dny postní doby. Je dobré si promyslet, o co se více chceme v postní době snažit, na co se zaměřit, čeho se chceme vyvarovat. Takové předsevzetí, raději jednodušší a splnitelné, by si měl dát v rodině každý, děti i dospělí. Plnění předsevzetí pak nesmí převážít nad prožíváním postních dnů, protože nejde předně o heroické výkony, ale z lásky udělat něco pro Krista.

Postní doba

Pěkným zvykem v některých rodinách je tzv. páteční krabička. Dává se v pátek na stůl. Oběd nebo večeře jsou chudší a ušetřené peníze za jídlo či sladkosti, co si děti i dospělí odeprou,

se dají do krabičky. Na konci postní doby se peníze z krabičky vyndají a odešlou potřebným – na charitu, Papežské misijní dílo apod.

V postní době se rodina může společně scházet při modlitbě růžence. Děti můžeme pozvat ke spoluúčasti, podle věku dětí volíme i délku modlitby (může být třeba jen jeden společný desátek bolestného růžence). Velmi vhodné je k jednotlivým tajemstvím předložit dětem obrázky, které dítěti pomohou desátek lépe vnímat a pochopit jeho obsah a současně udržet pozornost.

Křížová cesta

Večerní setkávání rodiny v postní době využijme k pobožnosti křížové cesty. Můžeme při ní využít k jednotlivým zastavením vhodné obrázky. Nejprve si obrázky rozdáme a povídáme si, co na nich vidíme. Starší děti mohou říct vlastní zamyšlení nad obrázky. Každé zastavení zakončíme krátkou modlitbou – prosbou či poděkováním, nebo jen slovy: „Pane Ježíši, smiluj se nad námi.“ Černobílé obrázky křížové cesty děti vymalují. Mohou také nakreslit vlastní obrázky a vytvořit z nich lepoprelo.

Mnohdy převládá tendence chránit děti před informacemi o lidském utrpením, potlačuje se realita smrti. Při křížové cestě nejde předně o podrobné seznámení s tím, jak Ježíš trpěl, to zůstává tajemstvím. Jde o to být s Ježíšem a učit se být vděčný za to, co pro nás vykonal. Klasická křížová cesta má čtrnáct zastavení. Třikrát se na ní setkáváme s Ježíšem, který padá pod křížem. U menších dětí si můžeme připomenout jen jeden pád, a tak křížovou cestu zkrátit. V poslední době se připojuje i patnácté zastavení: Ježíš vstal z mrtvých. Křížová cesta tak nekončí smutně, ale nadějí, že Ježíš přemohl smrt a my ji přemůžeme s ním.

V okolí mnoha poutních míst se nacházejí křížové cesty. Lidé je začali stavět, protože všichni nemohli putovat do Svaté země a jít skutečnou cestou, po které šel Ježíš na Golgotu. Na těchto cestách se modlilo mnoho poutníků. Možná v blízkosti vašeho bydliště stojí nějaká křížová cesta nebo třeba jen kříž, který můžete navštívit, udělat si k němu procházku a společně u něj zazpívat postní píseň.

Podle M. Mléčkové připravila JiŠ

POSLEDNÍ SLOVO MAJÍ DĚTI

- ☺ Honzík (3. třída): „Pane faráři, víte, že náš kostel je zmutovanej?“ – „Cože?“ – „Každý kostel má jednoho kostelníka a náš má tři!“

Zaslal P. Pavel Klouček

© Biskupství brněnské, Katechetické centrum, Petrov 8, 601 43 Brno
tel. 543 235 030, kl. 227 nebo 257, e-mail: kc.brno@biskupstvi.cz
<http://kc.biskupstvi.cz>

Evidenční číslo periodického tisku: MK ČR E 12332.

Zpracování: Mgr. Marie Špačková, Mgr. Jitka Šebková, Iva Fukalová.
Ilustrace: Iva Fukalová. Jazyková korektura: RNDr. Josef Gerbrich.

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. ThLic. Vojtěcha Cikrleho
čj. Ep/680/03 z 9. 6. 2003.

Vychází 9 × do roka (během školního roku). Toto číslo bylo dáno do tisku 10. 2. 2006.